

«ШКІЛЬНЕ
МІСТЕЧКО»

Друга світова війна стала найбільш кривавою і жорстокою в історії людства.

8 травня, День пам'яті та примирення, присвячений пам'яті тих понад 80 мільйонів людей, чиє життя було обірвано насиллям світового масштабу, чоловікам і жінкам, воїнам і мирному населенню, малим дітям і старикам, – усім загиблим і усім тим, хто вижив та пройшов через усі кола пекла Другої світової війни. Тим, хто загинув на її фронтах, в окопах і тим, хто загинув під час бомбардувань, побував у полоні, концтаборах, чи просто зник безвісти у вихорі воєнного лихоліття.

Вже другий рік наша держава відзначає День пам'яті та примирення в умовах війни, коли щодня гинуть захисники та захисниці, коли в жодному регіоні України ми не можемо почуватися у безпеці. Ми згадуємо загиблих у Другій світовій війні, перебуваючи далеко від дому, рідних, друзів. Тепер кожен із нас не з фільмів та книжок знає, що війна – це страх і горе, це розлука і біль.

Ми говорили і вірили, що ніколи знову не повториться жах Другої світової війни. А сьогодні говоримо: «Пам'ятаємо. Перемагаємо. Перемогли нацизм, переможемо і рашизм!»

Сторінка редактора

Ніколи знову!

78 років поспіль під час промов, приурочених до Дня Перемоги, лунало гасло: «Ніколи знову!»

Людські та матеріальні втрати під час Другої світової війни стали найбільшими за всю історію.

Що ж стало причиною наймасштабнішої трагедії, що забрала життя мільйонів людей?

По-перше, політичні прагнення лідерів під час війни мали колосальне значення, їхні амбіції, прагнення захопити якомога більше територій, аби забезпечити лідерство вождям у досягненні повоєнних геополітичних переваг.

Друга причина - нацистська пропаганда, що призвела до страшних воєнних злочинів проти людяності. Прийшовши до влади, Адольф Гітлер створив міністерство народної освіти і пропаганди для впливу на громадську думку та поведінку населення Німеччини. 1924 року Адольф Гітлер писав, що завдання пропаганди «полягає не в об'єктивному дослідженні правди, оскільки це може служити інтересам ворога, і не в тому, щоби показувати її масам з науковою неупередженістю; її завдання служити нашій власній правоті, завжди й неодмінно».

Так, газети в Німеччині, насамперед тижневик Der Stürmer («Штурмовик»), містили антисемітські карикатури. Після того, як Німеччина вторгненням до Польщі у вересні 1939 року розпочала Другу світову війну, нацистський режим застосував пропаганду, переконуючи німецьких цивільних і вояків, що євреї були не лише «недолюдьми», але й небезпечними ворогами Німецького Райху.

Сторінка редактора Ніколи знов!

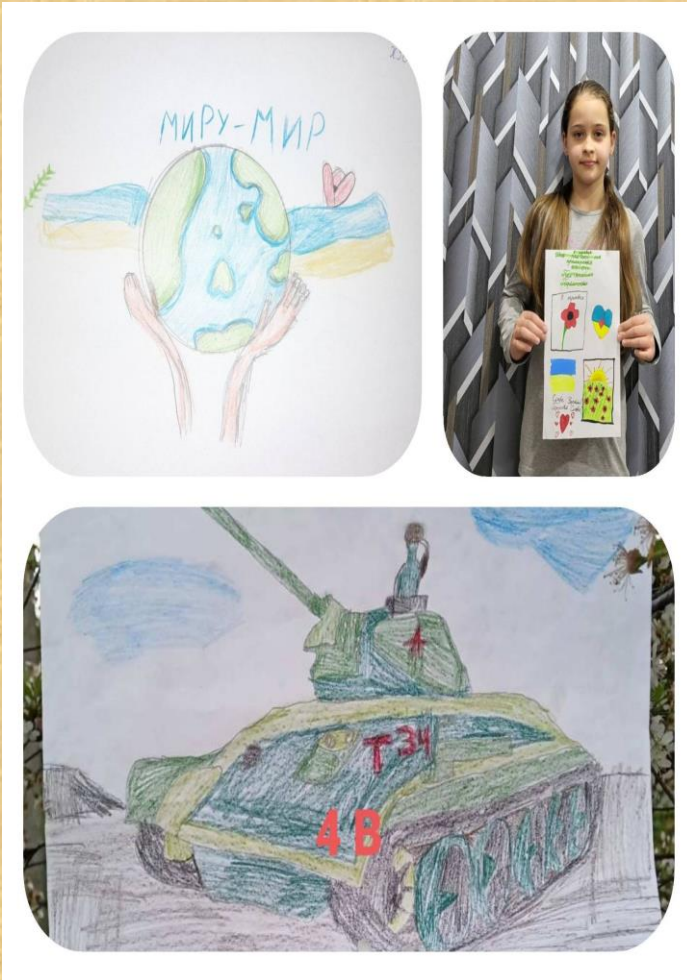
Режим мав на меті здобути підтримку або принаймні вимушену згоду з політикою, спрямованою на усунення євреїв з німецьких земель назавжди. Голокост – систематичне, державне переслідування і вбивство шести мільйонів європейських євреїв нацистським режимом – ось які страшні наслідки гітлерівської пропаганди!

Ніколи знову... На жаль, і сьогодні ми стали свідками того, до яких наслідків може призвести дезінформація суспільства. Фейки, пропаганда, стереотипне мислення зробили колись братні народи ворогами. Сусід із важкою зброєю перетнув кордон нашої Держави, спалюючи все та всіх на своєму шляху. Деспот виправдовує свій неспровокований напад, звинувачуючи народ України у фашизмі та нацизмі, не наводячи жодних фактів, переконуючи власний народ у своїй правоті за допомогою проплачених пропагандистів, що працюють на замовлення діючої влади.

Шкода, що тирані погано засвоїли уроки історії. Згадаймо, яка доля спіткала Гітлера після поразки у брудній загарбницькій війні! Народна творчість України, яку так ретельно намагаються знищити рашисти, наголошує: «Нехай це стане уроком для усіх тих свідків, що бур'ян колючий не зламає квітку! Як би не складались шляхи і дороги, та за ким є правда – того й перемога!»

Занадто високу ціну доводиться платити українцям за свободу, але втрати не будуть марними! Нас не зламати, ніколи не скориться наша волелюбна нація!

Слава Україні!

Чому я більше не святкуватиму 9 травня

Україна, як і більшість світу, відзначає 8 травня День пам'яті та примирення, а 9-го – День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні. Такий підхід наша країна практикує з 2015 року, відмовляючись від спільних із росією поглядів на світову історію. Україна, як сучасна незалежна держава, зробила правильний крок, відзначаючи 8 і 9 травня, як це робить світ, і відмовляючись від виняткового значення саме 9 травня.

Пам'ятні дні символізують не тріумф переможців над переможеними, а є нагадуванням про страшну катастрофу, яка стала можливою в результаті приходу до влади й змови двох тоталітарних режимів – нацизму й комунізму. Це свято побудоване на державницьких інтересах СРСР, що для незалежної України не актуально. Саме тому ми відзначаємо День пам'яті та примирення 8 травня і День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 9 травня.

Після перемоги антигітлерівської коаліції над фашистськими країнами ніхто не святкував перемогу як таку. Люди були втомлені та виснажені війною. А світ зробив висновки, що вбивства та насмішки над переможеними – це шлях слабких. Тому основна європейська ідея – це примирення. Звісно, якщо зараз українцям сказати, що треба примиритися з росією, ніхто на це не пристане.

Якщо в росії в цей день радіють перемозі над нацистською Німеччиною, тішаться гаслу, що «за потреби можуть повторити подвиг своїх дідів та прадідів», то для світу та України ці дати стали днями скорботи. Ми прагнемо, аби більше ніколи не повторювалися авіанальоти на мирні міста, бомбардування шкіл та житлових будинків, вивезення дітей на територію країни-агресора.

Бо те, що русня говорить «можем повторить», різоче відрізняється від нашого «ніколи знову»

Балик Єлизавета,
учениця 10-А класу

Чому я більше не святкуватиму 9 травня

Я вважаю, що для всіх українців це, безперечно, правильне рішення, бо як ми можемо святкувати перемогу з нелюдами, які гвалтують і катують наших дітей і жінок, вбивають українських чоловіків і хочуть знищити нашу націю?

Це істоти, які спалюють наші землі, ціленаправлено пускають ракети в житлові будинки, знаючи, скільки там мирних жителів, а потім пишуть у соціальних мережах: «Мало хохлам», «Продолжаем уничтожать нацистов». Вони радіють смертям невинних людей, які жили і навіть не підозрювали, що сьогодні їх життя забере російська ракета. Тож як, як ми можемо з ними щось святкувати?

Я хочу виразити свої почуття з цього приводу, виходячи з ситуації, яка склалася у моєму житті.

24.02.2022 я прокинулась о 5 ранку у Харкові, на Північній Салтівці, від того, що над моїм домом пролетів літак і через пів хвилини скинув бомбу десь неподалік. Я зі своєю сім'єю просиділа у підвалі тиждень, не знаючи, чи буду я жива через хвилину. Нам не було що їсти останні два дні, бо магазини були зачинені через постійні обстріли.

Мій тато пішов воювати на другий тиждень війни. Зараз він знаходиться під Вугледаром у Донецькій області. Він отримав за цей час 2 поранення і, не зважаючи на це, все одно знаходиться зараз на фронті, продовжує захищати нашу рідну землю. Він розповідав таке, у що майже неможливо повірити звичайній людині.

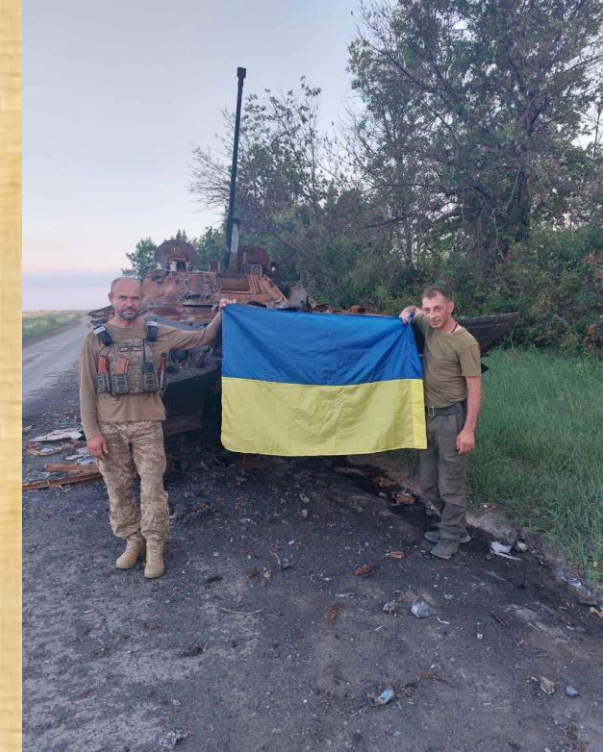

Чому я більше не святкуватиму 9 травня

Я не можу описати почуття, коли ти лягаєш спати, а серце вискакує з грудей і в голові думки: «Господи, збережіть наших Захисників», «Зробіть так, щоб у всіх була можливість повернутися живими», або коли дзвонить тато на мій День народження (він вже тиждень у окопі) і тремтячим голосом намагається привітати, знаючи, що в трьохстах метрах від нього стоять танки, де сидять вбивці, і в будь-який момент можуть полетіти гелікоптери, щоб знищити оборонців

Як описати все, що я почуваю. Можу сказати лише те, що це пекуча ненависть, яку важко тримати в собі і нав'язливе питання «за що?». Вони знищили все моє життя, забрали рідних і близьких, розлучили з друзями, відібрали домівку майже на рік. Але я розумію, як мені пощастило у порівнянні з іншими людьми, наприклад, мої однолітки зараз лежать вбиті у братських могилах, тисячі сімей залишилися без чоловіків, скільки маленьких дітей загинуло під завалами своїх квартир, домів! Як родинам жити після цих втрат? Як нам повертати наші землі? Як виходити зі стану, в якому зараз знаходиться весь наш народ?

Я не розумію, як такі ж мирні жителі в росії можуть підтримувати геноцид, що відбувається в Україні з їх мовчазної згоди. Ми ніколи їм не пробачимо. Ця країна назавжди буде ізольована від України. Вони заслуговують на найстрашніше покарання зі всіх. Спільного минулого більше не існує. Загальне справжнє - кровопролитна, руйнівна війна. Спільному майбутньому не бути. Ніхто не хоче мати спільну справу з убивцями, гвалтівниками та катами. Вони знищили та покалічили все, що змогли, і навіть більше: від наших спогадів до мов спілкування. Ніколи не пробачимо.

Роздуми з альбомом у руках

Один мудрець сказав: «Будь-яка битва завершується для когось перемогою, а для когось поразкою; припиняються вибухи, настає тиша». Час немов би зупиняється, а з ним закінчуються й страждання. Та гіркий осад не покидає душі тих, кого війна зачепила своїм чорним крилом. Розбиті будівлі, братські могили, а ще біль за тими, хто пропав безвісти.

Друга світова війна, яка тривала майже 6 років, залишила свій слід у пам'яті тих, хто на власні очі бачив смерть рідних та коханих, знущання над побратимами, застав падіння та відродження держав. Мільйони загиблих не встигли й усвідомити, що не побачать завтрашній ранок, не поживуть у мирний час, не почують веселий, безтурботний сміх.

На українських землях війна тривала 1225 днів і ночей. Мільйони синів і дочок стали на захист рідної землі, піднялися на боротьбу з нацизмом. Здавалося, після такої страшної війни, світ зрозуміє, як важливо берегти мир, знаходити спільну мову з сусідами, прагнути до порозуміння.

Проте російське вторгнення в Україну показало, що імперські амбіції, віра у власну величність призводять до страшних наслідків.

І саме в такі весняні дні подумки звертаєшся до тих, чиє життя припало на Другу світову війну. Що б сказали наші прабабусі та прадідусі про події сьогоднішнього дня.

Мій прадідусь Герасимчук Петро війну зустрів у далекому 1941 році. Юнаком він став на захист рідної землі. Шлях до переможного 1945 року був для нього нелегким, сповненим болем, страху та втрат. Для нього, ветерана Другої світової війни, найпалкішим бажанням було, щоб його діти, онуки, правнуки, праправнуки жили в мирі. Що сказав би мій прадід, опинившись у 2023 році?! Впевнена, що картини розбитих та понівечених міст та сіл України викликали у нього жах і невіру. Його серце було б сповнене туги та болем, адже онуки та правнуки тих, з ким він воював проти нацистів, сьогодні руйнують нашу державу. Переживши жах Другої світової війни, мій прадід ніколи б не зміг пробачити рашистів, адже ця агресія з боку «доброго сусіда» є необґрунтованою та підлою.

Остапенко Вероніка,
учениця 10-А класу

Діти прагнуть миру! Літературна сторінка

Там угорі стоїть хатинка,
І сяє радість у очах.
Під місяцем морська стежинка
Веде мене, як білий птах.

Зелена хвіртка десь поділась,
Вогні вже сміхом не горять.
Пільніше в хату придивилась –
Серпанки чорні майорять

І в грудях раптом защемило,
І знов у вухах лютий дзвін:
«О думи! Що вас розгубило?
О серце! Вийди з тих руїн!»

Безсило вгору стан злітає:
«Я бачу: угорі стоїть хатинка,
Моя душа і в смутку пам'ятає,
Як сюди вела морська стежинка».

Рука тремтить: до хати входжу:
«О Боже! Хай це буде сон!
Я Тебе більше не стривожу,
Ти не почувш мій прокльон!»

Іду, не стримуючи сльози:
«І де лежать тепер світлини?
Той квіт троянди на підлозі,
Побитий рамець від картини...»

І я тихенько зупиняюсь:
«Це, мабуть, страчена надія,
Я, може, до ікони нахиляюсь,
Аби почувлась в небі мрія?...»

Ахтирська Дар'я,
учениця 11-А класу

Діти прагнуть миру! Літературна сторінка

Найцінніший скарб

В одному з гаїв України жила зграя солов'їв. Птахи пишалися своєю Батьківщиною: під чистим блакитним небом – безкраї золоті лани. Повітря наповнене духмяним ароматом рослин.

Старий соловей, ватажок зграї, покликав до себе синів, відчуваючи, що настав час передати владу найдостойнішому зі своїх нащадків.

«Скажіть мені, діти, що, на вашу думку, є найціннішим скарбом?» - звернувся птах до синів.

«Забезпечене, безтурботне життя і багатство!» - відповів старший син.

«А я вважаю, батьку, що найціннішим скарбом є воля!» - несміливо зазначив молодший.

«Воля? – глузуючи вигукнув старший, - та що ж у ній цінного?»

Батько нічого не відповів синам і зник між деревами.

Одного разу, пролітаючи над безмежними просторами, замилювавшись краєвидами, старший син утратив пильність і потрапив у силку мисливця. Його вполював заможний чоловік, приніс додому, посадив у золоту клітку, годував найкращою їжею і вихвалявся перед гостями, що птах тепер співатиме лише для нього.

Соловей отримав те, що, на його думку, було найціннішим скарбом. Але згодом втратив бажання співати, потім – їсти й пити, а незабаром – жити.

Ватажком солов'їної зграї став молодший син. Випало випробування і на його долю: поряд із солов'ями жила вороняча зграя, що заздрила сусідам, які вмели радіти життю, насолоджуватися тим, що мають. Цими маленькими птахами, їхнім співом захоплювалися всі навколо!

Локоïда Мар'яна,
учениця 3-А класу

Літературна сторінка

Найцінніший скарб

Одного разу у небу над гаєм з'явилася чорна хмара, не було їй ні кінця, ні краю – це була вороняча згряя.

«З цього дня ви будете співати лише для нас, шукатимете і приноситимете нам їжу, прислужуватимете нам, а ще ми будемо жити у вашому гаю. За це ми подаруємо вам життя», - сказав старий, злий і жадібний до чужого ворон.

«Ось, сину, і настав час для тебе довести, що воля – це найцінніший скарб», - з тривогою сказав старий соловей. Не вагаючись ні хвилини, молодий птах вирішив прийняти бій. Його не злякала навіть чисельна перевага ворога. Ватажок зібрав згряю і звернувся до птахів зі словами: «Брати мої, Правда – за нами! Ми нікого не образили, не взяли чужого! Але, на жаль, маємо захищати своє: територію, своїх дітей, дружин, батьків, аби всі ми були вільними!»

«Ми приймаємо бій, не дамо злодіям панувати на нашій землі!» - загомоніли птахи.

І здригнулася земля! Ворони нанесли страшний удар! Але солов'ї так завзято билися, не шкодуючи свого життя, що половина воронняччя злякалася і просто втекла з поля бою, зрозумівши, що не можна здолати тих відчайдушів, що виборюють собі волю! А інші злодії були повержені маленькими, але спритними солов'ями, бо ворони не розуміли, за що вони воюють і як опинилися на чужій землі, заради чого. А ось солов'ї прекрасно усвідомлювали, що вони втратять, програвши цю війну! І вони перемогли!

Сталося це в сиву давнину, але й сьогодні всі пам'ятають, що соловей – це вільний птах, якого не можна саджати в клітку, навіть золоту!

А ворон... Ніхто не знає, де він подівся, бо від нього відреклися навіть його колишні соратники.

Але воронняччя має подякувати старому за урок: добро завжди перемагає зло!

Літературна сторінка

Казочка про лісових жителів

Одного разу у суботу
Зібрався Зайчик на роботу.
Вранці вийшов він за двір
У заборі дірку вздрів
-Де взялася ця діра? -
Косоокий розгляда.
Крикнув Зайчикові Лис:
-Від снарядів ти пригнись
Почалася в нас війна,
Дуже пагубна вона,
Всі страждають,
Плачуть всі:
І дорослі, і малі.
Ліс пала не просто так
Це напав на нас Хижак.
Усе йому угіддів мало,
Мир йому здавався не так.
Наші хлопчики-коти,
Стали, наче справжні льви,
Захищають рідний ліс,
Щоб ніхто сюди не ліз.

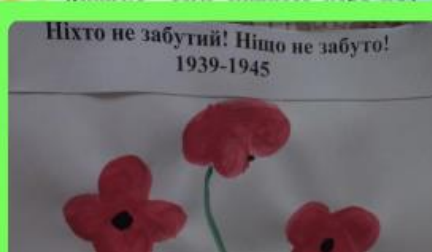
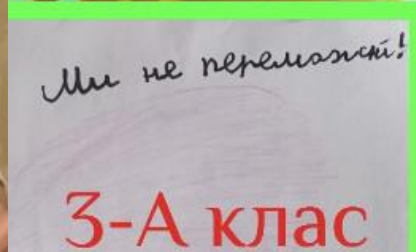
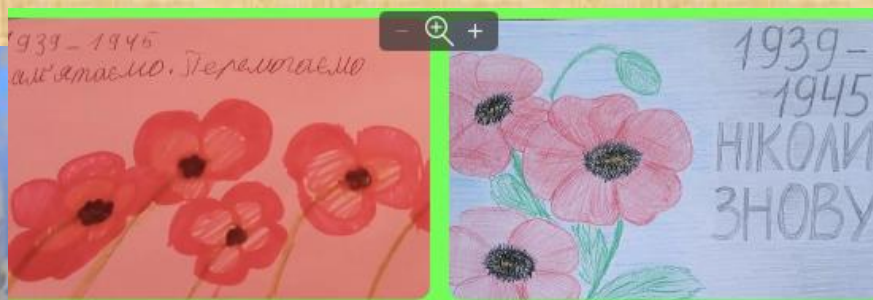
І сестрички-медсестрички
На сторожі увесь час,
Метушаться, копошаться
І піклуються про нас.
Волонтери-молодці,
Як невидимі бійці,
Ризикуючи життям
Допомогу несуть нам.
Незабаром перемога –
вірить ввесь чесний народ,
бо під мирним небом жити
мріють люди і звірки.
Казка ця про тих героїв,
Що боронять рідний край,
А ми вірим в Перемогу,
Низький уклін, Герої вам

Тюлюльова Злата,
Учениця 3-А класу

Червоний мак – знак пам'яті про полеглих у війнах вперше було використано у 2014 році на заходах, присвячених річниці завершення Другої світової війни.

Учні початкових класів взяли участь у майстер-класах «Символ пам'яті».

Середа Нікіта
3-В

Чернета Дмитро
3-В

Павлюченко Федір
3-В

Зубарев Ілля
3-В

Андар Вячеслав
3-В

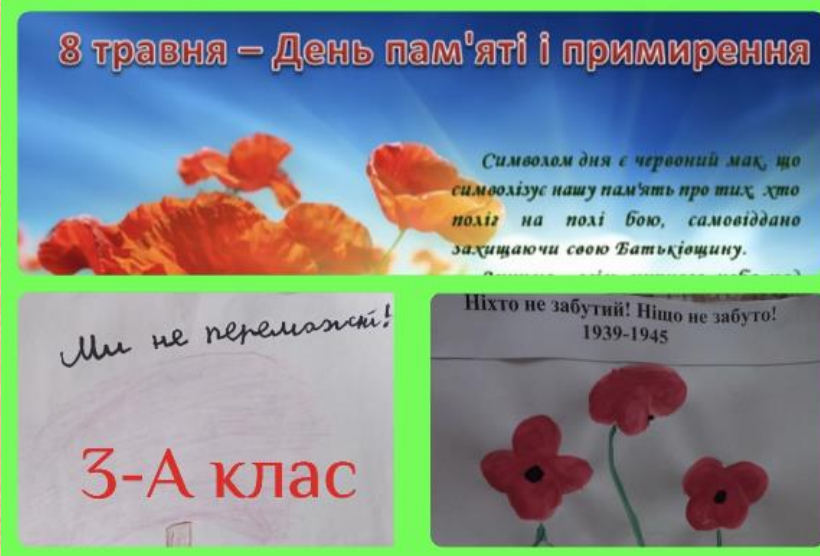
Кутицька Мирослава
3-В

1939-1945
ПАМ'ЯТАСМО
ПЕРЕМАГАСМО

Символ пам'яті

Символ пам'яті

Редакція газети «Шкільне містечко» КЗ «ХЗОШ 158»:

Ахтирська Дар'я

Ветрова Софія

Балик Єлизавета

Остапенко Вероніка